

VROEGER HAD JE OSSENGAL

Hans van den Boom
2012

Eva, Eef, Eefje een meisje van veertien.
Haar moeder.
Haar vader, een pungelaar.
Bep Bezooien.
De bouvier Youri
De stokoude mevrouw Mangel.
De slager Schram.
De slagersknecht Tony.
De sigarenboer Bruno Voet.
Loet Wilkes, de zoon van de juwelier.
Douwe Voet, zoon van de sigarenboer.
Benjamin Geluk, de invalide fietsenmaker.

Een weverij.
Een Ignatiuskerk.
Een slagerswinkel.
Een hondenhok.
Een fietsenhok
De Duizelweg.
De Willemstraat.
Het Oranjeplein

De streek: Het Boterkwartier.

1.

Er was eens een zomerochtend, een warme zomerochtend in een grensdorpje, in een tijd dat er nog grenzen waren, in een tijd dat er nog kilo's boter over de grenzen gesmokkeld werden. In een tijd dat de vuile was niet buiten mocht hangen.

En er was een zomerochtend, met wolken met gouden randjes en duizenden spreeuwen, hoog boven ons eenzaam vergeten grensdorpje, spreeuwen hoog boven de gammele huizen van slager Schram, juwelier Wilkes, sigarenboer Voet, de invalide fietsenmaker Benjamin Geluk, spreeuwen hoog boven de Duizelweg, de Willemstraat, het Oranjeplein met zijn statige populieren en zijn morsige cafés, spreeuwen hoog boven de Ignatiuskerk met zijn kleurige vensters van glas in lood.

2.

En er was een Scania, een helblauwe Scania, een Scania met de zilveren zuiveltank met daarop de grasgroene letters Campina, een vrachtwagen met het vrolijke zwaaiende Michelin mannetje boven op zijn motorkap. De helblauwe Scania, die als een dreigende doodsengel de Duizelweg kwam ingereden.

3.

En er was een meisje van veertien dat samen met haar moeder in een huis aan de Duizelweg woonde, een huis met in de voorkamer een asgrijze bank en een echte kleuren tv. En dat meisje ben ik, Eva, geboren in een slordig nest vol rumoer en kabaal.

4.

En er is de Ignatiuskerk met zijn donkere nissen, waar ik samen met mijn moeder zit in het gekleurde licht dat door de glas in lood ramen valt, licht dat treurig tussen ons in hangt, omdat het ergste gebeurd is wat er kon gebeuren, licht dat eventjes haar wangen beroert, waar het glinstert, want er zijn tranen, heel veel tranen en er is een mamma die zachtjes prevelt dat het haar spijt, dat het haar verschrikkelijk spijt.(huilt: Eef het spijt me) En elke dag een kaarsje voor onze pap.

5.

En er is een hond, Youri, de vaalwitte bouvier van Slager Schram. Mijn kameraad en iedereen vindt hem lief en iedereen vindt mij lief, want ik ben ook lief, nooit dwars, of vervelend, of opstandig, want ik gedraag me altijd als een engel? 'Eefje, da's een engel.' Waarom? Omdat er onder het vernis van deze brave engel een duistere schacht vol schaamte huist, kolkende schaamte groter dan welke oceaan dan ook.

6.

Waarvoor? Zou schaamte niet schaamte zijn om zichzelf te willen vermommen uit naam van diezelfde schaamte, diep weggedoken in de duistere uithoeken van mijn uitbottend meidenlijf. Ik schaam me zelfs voor mijn schaamte, omdat ik mijn schaamte niet onder ogen durf te komen, en dan het schaamrood van kruin naar enkels.

7.

Mijn moeder zit op haar asgrijze bank en kijkt naar haar kleuren tv, mijn vader rijdt op zijn brommer met zo'n vijfentwintig kilo boter in zijn rugzak, die we hier pungel

noemen, richting de grens, mijn moeder is een bankzitter, mijn vader een smokkelaar, een pungelaar en ik? Ik ben een schriel hoopje zielige schaamte.

8.

Waarvoor? Voor mijn schuw verlegen meidenlijf? Ja, ja, ja, maar nog meer voor mijn moeder, omdat dat mens kift en scheld en vloekt en tiert als de werklui in de steenbakkerij, vooral als onze pap weer eens te laat thuis komt, nee dan is het kot te klein, en is ons mam bang hem voor eeuwig aan het jongere meidenvolk te verliezen, nee en dan slaat ze hem, schopt ze hem, spuugt ze hem, krabt ze hem tot bloedens toe, en hij, onze pap? Onze pap doet niks, is een granieten zuil gehuld in zijn eeuwige jeneverdampen, waarna mijn mam, uitgeraasd, zichzelf, jankend van de wroeging, met haar staart tussen haar benen naar de wc. sleept, waar ze zichzelf achter de deurtjes verschanst, kromtrekkend van de spijt, filtersigaretjes rokend, om haar ontlasting, haar droevige diarree de vrije loop te laten zodat het hele huis stinkt naar het onontkoombare naderende onheil, zijn afscheid, een geur voor altijd verbonden aan de definitieve verdwijning van onze smokkelaar, onze pungelaar, onze pap op zijn Zundapp.

9.

Ik hou van hem, ik ben zijn Eef, zijn pappa 's kindje, maar ik schaam me ook voor hem, voor zijn gescharrel met het meidenvolk uit het Boterkwartier, meiden met roze hakjes en blonde kapsels als suikerspinnen. Met pijnscheuten in mijn buik kijk ik naar hem als hij door de Duizelweg scheurt, als een patser op zijn buikschuiver, met de wang

van zo'n suikerspin tegen het zwarte leer van zijn lange motorjas geplakt.

10.

'Eef dat aardig meisje, dat een paar keer per week de boodschapjes voor mevrouw Mangel doet. De stokoude mevrouw Mangel uit de Willemstraat.'

'Mag het een onsje meer zijn, Eef?

Wie ben jij?

'Tony, de nieuwe knecht van slager Schram.'

Hoe weet je mijn naam?

'Ik doe dit werk omdat ik later machinist wil worden. Jij?.'

Schrijfster, zeg ik brutaal maar schrik als een bakvis en snel kleurt de vertrouwde schaamte mijn meidenlijf van kruin tot enkels, niet wetende dat er diep in mij zo'n wens verscholen lag, schrijfster, schrijfster en daar tussen de halve varkens en blikken bonen, gloort er voor het eerst van mijn leven iets aan de horizon.

'Schrijfster?'

En hoe weet jij mijn naam?

'Van slager Schram.'

Goed, maar geen onsje meer, mevrouw Mangel mangelt me als de lakens in de weverij, doe maar precies één ons, machinist.'

'Eef, dat aardig meisje, dat iedere dag trouw de bouvier van slager Schram uit zijn hok haalt, omdat slager Schram te druk is met zijn reuzel en zure zult, met zijn kaantjes en balkenbrij. Youri, de vaalwitte bouvier, rennend achter haar aan, langs de statige populieren op het Oranjeplein langs de terrassen voor de morsige cafés, langs de Ignatius met zijn glas in lood.'

11.

Ik hou van Youri, tot zover geen vuiltje aan de lucht, ik doe de boodschapjes voor mevrouw Mangel bij slager Schram, niks aan de hand, de winkel met zijn blinkende witte tegels waar Tony me inwijdt in de wereld van machinisten en goederentreinen, voilà, alles onder controle en ren ik niet iedere dag van de week trouw met Youri door de straten van ons grensdorpje, geen probleem, en elke zondag braaf naar de hoogmis, waar ik houvast vind in het bewegende licht op de stenen vloeren, terwijl mijn gekwetste moeder troost zoekt in het bewegende licht van haar kleuren tv. Geen vuiltje aan de lucht, niks aan de hand, mijn diep verscholen schaamte had me geliefd gemaakt, en verdwijnen er niet zoveel pappa 's uit de levens van meisjes van veertien.

12.

Tot op een goeie dag het grensdorpje zijn tanden liet zien, omdat er een gerucht de ronde deed dat me de koudste rillingen over mijn lijf bezorgde, een leugenachtig smerig gerucht, waar ik niets te maken mee wilde hebben, een

gerucht dat het begin van een reeks gebeurtenissen zou zijn, eindigend met het ongeluk met de helblauwe Scania, de vrachtwagen met de zilveren zuiveltank met daarop de grasgroene letters Campina.

Ik ben Eef en over mij wordt er gebabbeld, ik ben Eef en over mij wordt er geroddeld, op de Duizelweg, in de Willemstraat, op het Oranjeplein.

13.

‘Wat is er in godsnaam aan de hand’ Schreeuwt mijn moeder zich woedend verslikkend en terugtrekkend achter de deurtjes van haar wc. De lucht van haar angstige diarree vermengt zich met de geur van haar filtersigaretjes, belooft niet veel goeds.

‘Ik dacht dat jij dat stille brave krenge was, dat een paar keer per week de boodschapjes voor mevrouw Mangel doet.’

Doe ik ook.

‘Dat krenge dat elke middag de bouvier van Slager Schram uitlaat.’

Doe ik ook.

‘Dat we de vuile was nooit buiten zouden hangen?’

Hangt ook niet buiten.

‘O nee, je gaat verdomme als de eerste de beste sloerie over de tong.’

Nee!

‘Vlek.’

Nee!

‘Vuile vlek.’

Nee!

‘Vieze vuile vlek!’

Het woord sneed door merg en been.

Ik wilde voorgoed verdwijnen in de vacht van Youri, de
vaalwitte bouvier van slager Schram.

‘Vuile vieze vlek, vroeger ging je naar het slachthuis,
haalde je ossengal.’

De stiltes tussen de woorden waarschuwden me dat ik
haar zo niet kon achterlaten.

‘Ossengal, om de ergste vlekken te verwijderen.’

Trek het je niet zo aan, mamma.

‘Ossengal, geschraapt uit slachtafval.’

Het is maar verzonnen.

‘Wie verzint er nou zoiets?’

Lui uit de Willemstraat.

‘Een knaak!’

Lui op het Oranjeplein.

‘Een knaak, verzonnen, die God van jou uit de Ignatius die is verzonnen, denk je nou echt dat er iemand in die kerk zit die gelooft! Verzonnen, om ons arme strontlui klein te houden.’

14.

Ik luisterde naar het venijn in haar stem, naar haar angst voor haar steeds verder wegwijnend leven, vrouw zonder man eenzaam op een asgrijze bank in het bewegende licht van haar kleuren tv.

15.

Dan de deurtjes van de wc. die woest openklappen, haar ogen als spleetjes, pupillen antraciet zwart, haar gezicht grauw als as, ik denk nog even aan Tony, de knecht van slager Schram, ‘Mag het een onsje meer zijn, ja Tony, een kilo, ja Tony, duizend kilo en neem me mee in je locomotief van je goederentrein, neem me mee naar het Andes gebergte, alsjeblijft, kijk daar Tony vliegt de zwartrode rotshaan, kijk daar Tony een kolibrie, kijk daar Tony!

16.

‘Omdat jij mij zo ontzettend veel pijn bezorgd hebt, omdat de ruggenprik er veertien jaar geleden nog niet was, nee dat is tegenwoordig een stuk comfortabeler, omdat je tegenwoordig geen centje pijn meer hoeft te lijden, hè, omdat zo’n ruggenprik alle pijn wegneemt, maar toen jij zo

nodig op de wereld gezet moest worden, geboren moest worden hadden ze nog geen ruggenprik. Vlek!’

Ik ben van graniet en mijn pungel zit vol boter, ik ben een pungelaar. Ondertussen timmert mijn moeder er driftig op los, ik bescherm mijn gezicht, ik bescherm mijn gezicht, haar pijn zal pas verdwijnen als ze niet verder meer kan, mij doet het niks, ik ben een pungelaar, ik huil niet, je huilde wel, ik huilde niet, je huilde wel, ik huilde niet, wel, niet, ik huilde, ja om háár, om haar wanhoop. Pijn doet geen zeer, mamma.

‘En daarom is mijnen mens bij mij weggegaan, opgesodemierterd naar dat jongere ding, naar die Bep Bezooien en zit ik nu met jou opgescheept, een knaak, ga je schamen, een pak rammel kan je krijgen, ga je schamen, een pak op je flicker, ga je schamen, een pak op je sodemieter. Vlek!’

Schaamte.

‘Jouw pap, mijnen mens mocht voor niks.’

Nog meer schaamte.

‘En hij was de knapste van het Boterkwartier.
Voor niks, en nu is die weg.’

Nog veel meer schaamte.

‘Aan elke vinger een schatje, maar hij wou mij omdat ik van dat zachte haar heb en van mezelf zo lekker ruik. En niemand anders, hè, die vuile hete bliksem.’

Als ze bij de woorden vuil en heet was beland, zou het niet lang meer duren, dat wist ik.

‘Nee, die mens ligt nu te rampetampen op het matras van ene Bep Bezooien.’

Ik hou van mijn moeder.

‘Achter in het rookwarenmagazijn van sigarenboer Bruno Voet. Ik heb het toch zeker zelf met mijn eigenste ogen gezien, toen mijn filttertjes op waren, en de schuifdeuren achter de toonbank op een kier stonden, en toen heb ik in de schemering mijnen mens op die spriethorzel zien liggen.’

Ik hou echt van mijn moeder.

‘Ik herkende zijn witte blekers op kilometers afstand, alleen mijnen mens heeft zulke witte blekers, Eva, alleen mijnen mens, als hij met haar klaar is komt hij met hangende pootjes terug naar zijn eigenste vrouw, met het zachtste haar van het hele Boterkwartier, naar zijn eigenste vrouw, ik kan het niet Eef, ik kan het niet.’

Maar als er bij haar dingen gaan lostrillen, trillen ze bij mij ook los.

‘Mijnen mens een smokkelaar, ja, en wel de beste van het hele Boterkwartier, hè, en niet alleen boter hè? Dameskousen, kokosmatten, dubbelloops jachtgeweren, klapstoelen, transistorradio's, lakschoenen, groene

elastiekjes, waspoeder, wielrenners jasjes, en binnen en buitenbanden en natuurlijk boter, rugzakken vol boter.'

'Ik kan het niet Eef, ik kan het niet.'

'En alle zaterdagavonden advocaat met Bossche bollen.'

17.

Ik weet het, mam, ik kan het ook niet en uitgeput kruipen we huilend tegen elkaar op de asgrijze bank voor de kleuren tv. Ze prevelt dat het haar spijt en ik schreeuw, bont en blauw, uitgelaten tegen Bonanza op de kleuren tv. om haar spijtlitanie niet te hoeven horen: Hé jij, little Joe met je cowboyhoed, hé jij dikke Hoss, met je cowboylaarzen, wanneer komen jullie nou eens een keer ons mam verwennen.

18.

Maar ondertussen sluipen de gemeenste roddels als slangen door ons dorp, door de Willemstraat, over het Oranjeplein via de Duizelweg op zoek naar gewillige oren, dat ik, het schuwste meisje van het Boterkwartier, dat ik mijn bloesje voor een knaak voor Loet Wilkes, de zoon van de juwelier, had open geknoopt, dat ik mijn rokje voor een knaak voor Douwe Voet, zoon van de sigarenboer, naar de grond had laten glijden, dat ik op de grond was gaan liggen en mijn naakte meidenlijf bedekt had met zand om me door Loet en Douwe schoon te laten vegen met het roze kindervegertje uit de zandbak achter het fietsenhok van de invalide fietsenmaker Benjamin Geluk? Hoezo Geluk. Heeft Benjamin soms geluk, in zijn karretje? Heb ik soms geluk met deze hondsgemene kwaadsprekerij? En op mijn veertiende werd ik volkomen

onschuldig gebombardeerd tot de slet van de Duizelweg,
tot de bezem van het Boterkwartier.

19.

Maar dat het nog erger kon merkte ik twee dagen na die
aframmeling van mijn moeder want rond het nieuws van
acht stond er een stroef wijf in een zwart colbertje, met
een decolleté vol parelkettingen, op de stoep.

‘De kinderbescherming.’

Riep ze alsof ze de melkboer was.

‘Of ze even binnen mocht komen.’

Nee.

‘Het is maar voor een minuutje.’

Nee.

‘Dat er verschillende telefoontjes op haar bureau waren
binnengekomen.’

Nee.

‘Die er niet om logen.’

Nee.

‘En hoe ik aan al die blauwe plekken kwam.’

Ze kon de pot op.

‘En al die schrammen?’

Ze kon de pot op. Alsof ik mijn moeder ooit zou verraden.

‘En of het waar was wat er zo her en der over mij gefluisterd werd.’

Iedereen liegt, ik weet niet waarom. Ik weet niet waarom iedereen liegt, waarom iedereen mij zo nodig door de stront moet halen, ik heb nog nooit aan een ander mens gezeten, en een ander mens heeft nog nooit aan mij gezeten. Ik het schriële hoopje zielige schaamte stond te blèten tegen dat wijf als de werklui van steenbakkerij.

20.

En nog weer eventjes later staat mijn vader in het deurgat, zijn camouflagegroene gevlekte helm onder zijn arm met de vraag of het waar is wat hij over zijn Eef gehoord heeft, en of de verhalen van Loet Wilkes en Douwe Voet waar zijn, en binnen de kortste keren hebben ze ruzie, mijn mam en mijn pap en sluip ik stil naar mijn kamertje onder de trap om mijn slaapzak te pakken, om voorgoed weg te lopen, ja voorgoed, mij zien ze hier nooit meer terug.

21.

Of jullie ene Tony kennen, knecht van slager Schram, die machinist wil worden vraag ik in alle cafés aan het Oranjeplein, maar de meeste mannen aan de toog lachen me vierkant uit, en sommige smoezen achter hun hand, dat is die Eef van de Duizelweg, de bezem van het Boterkwartier. ‘Tony, die jongen met zijn pikzwart haar en zijn donkere ogen?’ ‘Kind ga naar huis.’ Met mijn ziel onder mijn arm, loop ik langs de zandbak achter het

fietsenhok van de invalide fietsenmaker Benjamin Geluk. Zie in het zand het roze kindervegertje en sukkel ten einde raad naar het hondenhok van Youri, de vaalwitte bouvier van Slager Schram, die zachtjes gromt, ik ben het Youri, Eef, alsjeblieft, Eef de bezem van het Boterkwartier, en schik nou verdomme eens een eind op, je bent niet alleen op de wereld.

22.

Die nacht droom ik dat ik samen met Tony in het holst van de nacht door het Andes gebergte rij, dicht tegen hem aan geschurkt, dicht tegen zijn warm lijf, mijn hand spelend met zijn zwart haar, in een donkere locomotief, met knopjes en klokjes en kabels en handels en waar het ruikt naar smeerolie en teer en naar Tony, wij samen suizend door de Andes, en als de ochtend aanbreekt passeren we zwartrode rotshanen, kolibries, rijden we door duizenden lelies, duizenden varens, door de geur van vochtige humus. Venezuela, Bolivia, Colombia, Peru.

23.

De geur van de vochtige humus is van Youri, die me wakker likt, en een vage kramp in mijn buik waarschuwt me, ik moet naar huis, ik hol met Youri langs het fietsenhok van Benjamin Geluk, over het Oranjeplein met zijn statige populieren en morsige cafés, het is een warme zomerochtend, met wolken met gouden randjes, en duizenden spreeuwen hoog boven de Ignatius, ik ren door de Willemstraat, waar het ondanks de zomer, koud en kil is, langs het huis van de stokoude mevrouw Mangel, naar het begin van de Duizelweg.

In de verte slaat mijn pappa de voordeur van ons huis dicht, woorden als: hij heeft bij ons mam geslapen, tollen

door mijn hoofd, hij loopt naar zijn Zundapp, zonder zijn camouflagegroene gevlekte helm, ik sta aan de grond genageld, woorden als: hij stapt op zijn brommer zonder zijn camouflagegroene gevlekte helm, duizelen door mijn kop, en dan rijdt hij in mijn richting, komt op me af maar voordat hij me ziet, horen we de stemmen van Loet Wilkes, de zoon van de juwelier, van Douwe Voet het joch van de sigarenboer. Schel echoot hun stemgeluid over de Duizelweg: EEFJE WENTELTEEFJE DE SLET VAN DE DUIZELWEG, EEFJE WENTELTEEFJE DE BEZEM VAN HET BOTERKWARTIER.

24.

Iets breekt in mij, iets breekt in hem, want hij remt, geeft een slinger aan zijn stuur, draait en rijdt woedend richting Loet en Douwe die verschrikt wegrennen. Woorden als: blijf staan laffe angsthazen. Achter hen verschijnt de helblauwe Scania, met de zilveren zuiveltank met de naam Campina. Het vrolijk zwaaiende Michelin mannetje op de motorkap. Dan breekt er wéér iets, de zilveren zuiveltank zakt door zijn as en kantelt langs zij. Woorden als: grasgroene letters opengescheurd door straatklinkers. Woorden als: vuurregen op de Duizelweg.

25

Mijn pappa slipt, wordt van zijn Zundapp geslingerd, die bekneld raakt tussen stoep en zilveren tank. Woorden als: daar vliegt een smokkelaar, daar gaat een pungelaar. Hij slaat met zijn kop tegen de rand van een bloembak.

Ik knijp mijn ogen dicht, verlang naar het geluid van de rails, het geluid van passerende rinkelende overwegen, het geluid van voorbij flitsende seinpalen.

Dan is het stil op de Duizelweg. Alleen het draaien van het voorwiel van de Zundapp, het zacht janken van de geschrokken Youri, en de druipende druppels en lekkende straaltjes van de immense hoeveelheid wegsijpelende melk.

26.

Ik ren naar mijn pap die langzaam wegzakt in een plas melk, zak door mijn benen, kniel naast zijn hoofd, neem het in mijn handen, voel de stoppeltjes van zijn baard en leg zijn hoofd in mijn schoot, dan doet hij zijn ogen open, kijkt als een pasgeboren baby.

‘Eef.’

De poes van de juwelier sluipt schoorvoetend richting de melk.

‘Eef.’

Stil maar.

‘Eef, ik kom naar huis.’

Stil maar.

‘Nee Eef, ik kom weer bij jullie wonen.’

‘Mag het een onsje meer zijn’ ja Tony, ja, kilo’s meer, kilo’s Tony? Venezuela, Bolivia Colombia, Peru. Tony? Youri aan de rand van de melkvijver piept gekweld.

‘Eef ik kom naar huis.’

Dat hoeft niet pap, ik zorg wel voor haar.

‘Jawel, Eef.’

Dat hoeft echt niet.

‘Het is mooi geweest.’

Ik hou van je, pap, ik hou van je.

27.

Dan sluit hij zijn ogen. Woorden als: mijn vader duizelt weg in een plas melk op de Duizelweg, terwijl wolken weerspiegelen in de plas duizelt hij voorgoed weg en daarom ben ik zeker geboren in dat slordige nest vol rumoer en kabaal. Daarom! Om pappa 's die weg duizelen bij te staan. Ik staar naar de voorbijtrekkende wolken, met het hoofd van mijn vader in mijn schoot. De Duizelweg, daarom.

28.

Ik sta in de voorkamer van ons armoedige huis, mijn moeder zit op haar asgrijze bank en wordt verlicht door haar kleuren tv. Ik kus haar op haar wangen, Yuri legt zijn kop in haar schoot.

‘Hij komt naar huis, Eef. Hij komt naar huis.’

Ik loop naar de keuken, zie een lege fles advocaat en een lege doos Bossche bollen, zet wat water op het vuur, maak twee kopjes thee, snij twee plakken peperkoek, smeer er roomboter op, woorden als: echte boter uit het

Boterkwartier. Ik breng de thee met de peperkoek naar mijn mam.

'Hij komt naar huis, Eef, hij komt naar huis.'

29.

In de verte de geluiden van sirenes, van ziekenwagens, van politieauto 's, van de brandweerauto. Youri tilt zijn kop eventjes op, mijn moeders handen kroelen afwezig door de vaalwitte vacht. Dan ga ik terug naar de keuken. Schrijfster, schrijfster? Ik pak een leeg schrift, kijk naar de eerste witte bladzijde en begin te schrijven:

30.

Er was eens een zomerochtend, een warme zomerochtend in een grensdorpje, in een tijd dat er nog grenzen waren, in een tijd dat er nog kilo's boter over de grenzen gesmokkeld werden. In een tijd dat de vuile was niet buiten mocht hangen. Een zomerochtend, met wolken met gouden randjes en duizenden spreeuwen, hoog boven ons eenzaam vergeten grensdorpje, spreeuwen hoog boven de gammele huizen van slager Schram, juwelier Wilkes, sigarenboer Voet, de invalide fietsenmaker Benjamin Geluk, spreeuwen hoog boven de Duizelweg, De Willemstraat, het Oranjeplein met zijn statige populieren en zijn morsige cafés, spreeuwen hoog boven de Ignatius met zijn kleurige vensters van glas in lood.

Voor Bart Visser en Erna van den Berg.
Dinsdag 1 November 2011 Oss.